

Translation provided by Guyana:

Source: *De Ware Tijd*, 11 May 2000

Border disputes at election time

By Dr Siegfried E. Werners

In the columns of this newspaper, attention has often been drawn to border disputes such as the long standing dispute between India and Pakistan over Kashmir. This conflict has, unfortunately, cost many lives. More recent is the border dispute between Ethiopia and Eritrea which has also resulted in many dead and wounded. Furthermore, this type of war also costs a lot of money as it is fought with expensive weapons. And this is happening at the same time that Ethiopia is ridden with famine and Eritrea is one of the poorest countries in the world. Moreover, the disputed area between Eritrea and Ethiopia consists of infertile land without any significant mineral resources. Those who read these columns regularly know only too well that I have often pointed out that our government and parliament have devoted insufficient attention to the land and sea borders of the Republic of Suriname. It therefore gives me great pleasure to state that, in this election period, several political parties have included this issue in their programmes in response to the impending oil drilling by our neighbour Guyana in the disputed sea area.

HEATED EMOTIONS

The image that is conjured up by the conflict surrounding a border dispute is one of heated emotions which push reason and common sense into the background. This is even more disheartening because international law can often provide a solution if neighbours cannot agree on their common border. This solution must be prescribed, however, by objective and very expert persons. Judges and arbitrators in the past have made various pronouncements which have ended border conflicts of many years which otherwise would never have been satisfactorily resolved.

Border conflicts occur in most parts of the world and often have a cause that goes back to a distant past. The Republic of Suriname, unfortunately, also has a long history of such conflicts, some of which have happily been resolved. But others have not. There is a well known arbitral decision dating from 1891 which began with the words: 'We, Alexander III, by the grace of God, emperor of all Russians,' And after many considerations, the Tsar as arbitrator decided as follows: 'For these reasons, we declare that the Lawa must be regarded as the border river,

serving as the border of both possessions.' This decision concluded as follows: 'As a result of this arbitral award, the territory above the confluence of the Lawa and the Tapanahoni must belong henceforth to the Netherlands, without prejudice however to the legally acquired rights of French subjects on the territory that has been in dispute.' It should be added that the issue at stake here was considerable gold reserves in the ground. The case was decided in Suriname's favour.

POLITICAL INTERFERENCE

Unfortunately, for many years on land and at sea Suriname and Guyana have had border conflicts about which nothing at all has been done. The current dispute principally involves a sea area between Suriname and Guyana where our western neighbour will soon be drilling for oil. Both Suriname and Guyana claim the area concerned which is, of course, the good right of both countries. But Guyana is really going a step too far if it exercises acts demonstrating sovereignty in the relevant area without consulting Suriname. It is unfortunate because we are talking here about a neighbour with which, on various levels, we have very good and friendly relations, also on the diplomatic level in international and regional organizations such as the ACP organization in Brussels and the CARICOM which has its headquarters in the capital of Guyana. Despite these good working relations, in the area of being a good neighbour, Guyana has a history of improper behaviour towards its neighbour Suriname when it comes to border conflicts. This is being demonstrated yet again in the disputed sea area. While discussing the reprehensible behaviour of Guyana, the comment must be made that there is here a clear case of repeated objectionable behaviour. I refer here to what took place not long after Guyana became a sovereign state on 26 May 1966 when a Guyanese armed force drove out Surinamese hydrologists and their assistants who were working in the disputed area between the Curuni and the Upper Corantijn on 15 December 1967. Despite protests from the Kingdom of the Netherlands, which was then responsible for the foreign relations of Suriname, Guyana continued with these actions. The Surinamese government at the time, after the provocative action of Guyana, took the brave decision of stationing a 'Defence Police Post' next to the disputed area under the command of a Surinamese who had been awarded the Netherlands Order of Willem; the highest decoration for bravery in the field of courage, skill and loyalty. The Tigri post, which the post in the Upper Corantijn was called, has, however, had a less glorious history than that of the Surinamese commanding officer who was in charge there.

At dawn on 19 August 1969 Tigri was suddenly attacked by a Guyanese army unit. The Surinamese soldiers in Tigri immediately fled. Since then, Tigri has been called Jaguar and has remained in Guyanese hands despite the fact that Suriname still has good grounds for claiming to be the owner of this territory which is indicated as such on geographical maps of our country.

Successive Surinamese governments have undertaken no diplomatic or legal action since 25 November 1975 to halt this illegal behaviour of the Guyanese government. There was a mediation attempt in April 1970 by the former Prime Minister of Trinidad, Eric Williams. Unfortunately, this attempt had no permanent results and the problem remained unresolved. Unlike the lethargy which has characterized successive Surinamese governments since the illegal actions of the Guyanese government, the Surinamese company 'Staatsolie' has quite rightly asked for attention to be focused on the latest problem caused by the Guyanese government – at least if it actually does conduct acts demonstrating sovereignty in the disputed sea area. It is unfortunate that politicians and the governments in many developing countries do not always keep the progress of the former colonies in mind – which is apparent from the attitude which successive governments have shown towards our land and sea borders. To cut a long story short: Our country has also participated actively in the Law of the Sea Conference, which regulates legal matters related to the area of the sea, since 1973, first as a part of the Kingdom of the Netherlands and after 1976 as a sovereign state.

The ensuing multilateral treaty produced by this conference, which lasted from 1973-1982, has in the meantime come into force after the required ratifications. Rules for the settlement of disputes between countries with disputed sea borders are also laid down in this treaty. Next week I shall return to this conference and to the possibilities which the relevant treaty offers to resolve peacefully the current problems between Suriname and Guyana.

In the following period, a book written by me will be published in which this issue is examined in greater detail.

Finally, I draw attention to a statement by the Guyanese Prime Minister, Samuel Hinds, in this newspaper on 9 May under the title: 'Oil drilling in disputed area is common practice'. Hinds said literally that Suriname had never made any objections before to oil drilling and that it has almost become a Guyanese tradition to grant concessions in the area. If it ever comes to a court case or arbitration, this lax attitude of Suriname will work against it – something which every international lawyer knows only too well. I had warned about this in earlier articles. What a pity!

De Ware Tijd, 11 May 2000. GS 013952.

DWT. 11-05-2000

door Dr. Siegfried E. Werners

Grensgeschillen in verkiezingstijd

In deze kolommen is vaker de aandacht gevraagd voor grensgeschillen, zoals het oude gevecht tussen India en Pakistan over het aangrenzende Kashmir. Deze strijd eist helaas vele mensenlevens.

Van meer recente datum is het grensgeschil tussen Ethiopië en Eritrea, waarbij ook vele doden en gewonden zijn gevallen. Uiteraard kost een dergelijke oorlog veel geld, omdat het met peperdure wapens wordt gevoerd. En dan te bedenken dat er een grote hongersnood in Ethiopië heerst en Eritrea tot de armste landen van de wereld behoort. Daaraan kan ook nog worden toegevoegd dat het betwiste gebied tussen Ethiopië en Eritrea uit onvruchtbare grond bestaat zonder opmerkelijke bodemschatten. Wie deze kolommen regelmatig leest, weet maar al te goed, dat ik er vaker op gewezen heb dat onze vroege vaders - regering en assemblee - onvoldoende aandacht schenken aan de land- en zee-grenzen van de republiek Suriname. Met vreugde kan ik in deze verkiezingstijd dan ook constateren, dat enkele politieke partijen deze aan gelegenheid in hun programma's hebben aangesneden, ook in verband met de komende olieboringen van ons buurland Guyana in het betwiste zeegebied.

VERHITTE EMOTIES

Het beeld dat uit de gevechten bij vele grensgeschillen oprijst, is dat van verhitte emoties, waarbij het gezonde verstand en de rede vaak naar de achtergrond worden verdronken. Dit is des te droeviger, omdat het internationale recht vaak een oplossing biedt als buurlanden het niet eens kunnen worden over de wederzijdse begrenzing. Deze oplossing moet echter door objectieve en zeer deskundige personen worden verordeneerd. Rechters en arbiters hebben in het verleden verschillende uitspraken gedaan, die een einde maakten aan jarenlange conflicten over de begrenzing van landen, die anders nooit afdoend zouden zijn opgelost.

Grensgeschillen komen in de meeste werelddelen voor, en hebben vaak een oorzaak die in het verre verleden ligt. De republiek Suriname heeft jammer genoeg ook een lan-

ge historic van dergelijke conflicten, waarvan sommige gelukkig wel zijn opgelost. Andere weer niet. Er is een bekende arbitrale uitspraak uit 1891 die begon met de volgende woorden: "Wij, Alexander III, bij de gratie Gods keizer aller Russen." En na vele overwegingen besliste de tsaar als arbiter het volgende: "Op deze gronden verklaren wij dat de Lawa moet worden beschouwd als de grensstrom, dienende tot grens van de beide bezittingen." De onderhavige beslissing eindigt als volgt: "Uit hoofde van deze scheidsrechtelijke uitspraak moet het grondgebied boven de samenvloeiing van de Lawa en de Tapanahoni voortaan toebehoren aan de Nederlanden, zonder inbreuk evenwel op de bonafide verkregen rechten van Franse onderdanen op het grondgebied, dat in geschil is geweest." Hieraan moet ook nog worden toegevoegd, dat het ging om een gebied met veel goud in de bodem. Suriname werd in het gelijk gesteld.

POLITIEKE BEMOEIENIS

Jammer genoeg bestaan er al jarenlang grensconflicten te land en ter zee met Guyana, waaraan hoegenaamd niets wordt gedaan. Het gaat nu vooral om een betwist zeegebied tussen Suriname en Guyana, waar binnenkort door ons westerbuurland naar olie geboord zal worden. Zowel Suriname als Guyana claimen het desbetreffende gebied, wat uiteraard het goed recht is van de beide landen. Maar Guyana gaat echt een stap te ver als zij beheersdaden in het betreffende gebied zal uitvoeren zonder dat Suriname hierin wordt gekend. Het is jammer, omdat het om een buurland gaat, waarmee op verschillend gebied een zeer goede en vriendschappelijke samenwerking bestaat, ook op het diplomatieke vlak in internationale en regionale organisaties zoals de ACP-organisatie te Brussel en de Caricom, die overigens in de hoofdstad van Guyana haar hoofdkwartier heeft. Ondanks deze goede samenwerkingsbanden, heeft Guyana op het terrein van goed nabuurschap een historie van onbetamelijk gedrag ten opzichte van het buurland Suriname als het om grensconflicten gaat. Hetgeen nu wederom wordt gedemonstreerd in het betwiste zeege-

bied.

Het laakbare gedrag van Guyana besprekend, moet in de eerste plaats worden opgemerkt, dat hier duidelijk sprake is van recidive, zeker als ik in de herinnering terugroep, dat Guyana op 26 mei 1966 een soevereine Staat werd. Al op 15 december 1967 werden Surinaamse hydrologen en hun medewerkers, die in het betwiste gebied tussen de Curuni en de Boven-Corantijn werkzaam waren, door de gewapende macht van Guyana uit dat gebied verdreven. Ondanks protesten van de zijde van het Koninkrijk der Nederlanden, dat destijds verantwoordelijk was voor de buitenlandse betrekkingen van Suriname, werd deze actie gecontinueerd door Guyana. De toenmalige Surinaamse regering nam na de provocerende actie van Guyana het kloekke besluit om een 'Defensie Politie' nabij het betwiste gebied te stationeren onder leiding van een Surinamer, die in het bezit was van de Nederlandse Militaire Willemsorde; de hoogste dapperheids onderscheiding op het terrein van moed, beleid en trouw. De post Tigri, zoals de Surinaamse militaire post werd aangeduid in de Boven-Corantijn, heeft echter een minder roemrijke geschiedenis gehad dan de Surinaamse hoofdofficier, die daar de leiding had.

Bij zonsopgang op 19 augustus 1969 werd Tigri uit de lucht aangevallen door een Guyanese legemacht. De Surinaamse manschappen in Tigri sloegen onmiddellijk op de vlucht. Tigri heette voortaan Jaguar en is sindsdien in Guyanese handen, ondanks het feit, dat Suriname nog steeds op goede gronden beweert eigenaar van dit gebied te zijn, hetgeen ook als zodanig op aardrijkskundige kaarten van ons land wordt aangeduid.

Opeenvolgende Surinaamse regeringen hebben na 25 november 1975 geen enkele diplomatieke of juridische actie ondernomen om deze onrechtmatige handelwijze van de Guyanese regering een halt toe te roepen. Wel kan worden gesteld dat in april 1970 een bemiddelingspoging werd ondernomen door de toenmalige minister-president van Trinidad, Eric Williams. Deze poging had helaas geen blijvende resultaten, en het onderhavige probleem werd niet uit de wereld geholpen.

Terecht heeft de Surinaamse onderneming 'Staatsolie', anders dan de lethargie, die kenmerkend was voor opeenvolgende Surinaamse regeringen sinds het onrechtmatig handelen van de Guyanese regering, de aandacht gevraagd voor het nieuwe probleem, dat door de Guyanese regering in het leven wordt geroepen, althans als zij daadwerkelijk beheersdaden verrichten in het desbetreffende betwiste zeegebied. Het is jammer dat de politiek en de regeringen in vele ontwikkelingslanden niet altijd de vooruitgang van de ex-kolonien in het vizier houden, wat duidelijk blijkt uit de houding die opeenvolgende regeringen met betrekking tot onze land- en zee-grenzen hebben tentoonspreid. To cut a long story short: Ook ons land heeft sinds 1973, eerst als een onderdeel van het Koninkrijk der Nederlanden en daarna vanaf 1976 als een soevereine Staat actief deelgenomen aan de zee-rechtconferentie, die ordening bracht op het terrein van het zeegebieden.

Het desbetreffende multilaterale verdrag, dat deze conferentie, die van 1973 tot 1982 geduurd heeft, produceerde, is na de vereiste ratificaties inmiddels in werking getreden. Ook de geschillenbeslechting tussen landen met betwiste zee-grenzen is in dit verdrag geregeld. De volgende week zal ik op deze conferentie terugkomen en op de mogelijkheden die het onderhavige verdrag biedt om de desbetreffende problemen tussen Suriname en Guyana op een vreedzame wijze tot een goed einde te brengen. Daarna verschijnt er een boekje van mijn hand, waarin dieper op deze aangelegenheid zal worden ingegaan. Ten slotte vestig ik de aandacht op een uitspraak van de Guyanese premier, Samuel Hinds, in deze krant de dato 9 mei onder de kop 'Olieboringen in betwist gebied normale zaak'. Hinds zei daarbij letterlijk dat Suriname nooit eerder bezwaar had gemaakt tegen olieboringen en dat het haast Guyanese traditie is geworden, het gebied in concessie te geven. Indien het ooit tot een rechtszaak of arbitrage komt, zal deze houding van laksheid Suriname de das ondoen, wat overigens iedere advocaat van internationale zaken maar al te goed weet. In deze kolommen is daarvoor al eerder gawaarschuwd. Jammer!